

NAJSVÄTEJŠIEHO TELA A KRVÍ JEŽIŠOVEJ B

Každý pútník vo Svätej zemi určite navštíví predovšetkým tri miesta a pamiatky, ktoré súvisia s Eucharistiou. Tieto tri miesta ja osobne nazývam „Eucharistický trojuholník.“ Prvé miesto – Tabgha. Je to miesto, kde Pán Ježiš rozmnožil päť malých chlebov a dve ryby pre asi päťtisíc mužov. Takto naznačil, čo sa bude diať v Cirkvi pri každej svätej omši, keď lámal chlieb, dával učeníkom a títo dávali ľuďom. Teda, všimnime si hlavne to, ako Ježiš lámal chlieb a podával učeníkom a učeníci ľuďom. Neopakuje sa tento zázrak pri každej svätej omši aj dnes? Tento jediný zázrak opisujú všetci štyria evanjelisti. Veľmi odporúčam prečítať si najmä **z Jánovho evanjelia 6, 1-13**. Druhé dôležité eucharistické miesto je Kafarnaum. Pokračovanie uvedeného Jánovho evanjelia v šiestej kapitole jasne hovorí o prísľube Eucharistie: „Kto bude jesť moje Telo a piť moju Krv, bude mať večný život, lebo moje Telo je opravdivý pokrm a moja Krv je opravdivý nápoj.“ Keď to zástupy počúvali, mysleli si, že Ježiš zošalel. Považovali to za „tvrdú reč“ a nahnevani odchádzali, dokonca aj zo 72 učeníkov ostali pri Ježišovi len dvanásť. Myslíme si, že títo tomu rozumeli? Pochopili to až na tretom, a to už na najdôležitejšom eucharistickom mieste v Jeruzaleme, vo Večeradle. Tam sa odohrali udalosti, ktoré sme si pripomenuli na Zelený štvrtok.

Teda tento sviatok je v liturgickom zmysle predĺženie liturgie Zeleného štvrtku. Cirkev chce ešte hlbšie a slávnostnejšie pripomenúť veriacim veľkosť Kristovej lásky a upozorniť ich na to, aby si s väčšou úctou pripomenuli Ježišovu prítomnosť v Eucharistii medzi ľuďmi.

Tak, ako sme sa minulú nedeľu zamýšľali nad tajomstvom sviatku Najsvätejšej Trojice, tak sa musíme zamyslieť aj dnes, lebo dnešný sviatok, ľudovo povedané Božieho Tela, je pre nás tiež tajomstvom. Aj tu musím konštatovať, čo aj minulú nedeľu, že keby sme povedali židovi alebo moslimovi, že v kúsku bielej hostie a v troche vína je prítomný živý Ježiš Kristus, tak by nám povedali to isté, čo židia v Kafarnaume, že je to „tvrdá reč,“ kto by to počúval. Keď sa však zamyslíme a dáme si otázku, či je málo okolo nás v prírode tajomstiev, nad tým sa ani nepozastavujeme. Vezmime si len také maličké makové zrnko. V laboratóriu dokážu po chemickej stránke vyrobiť na sto percent presné makové zrnko. Vložíme takéto umelé do zeme a vložíme tam aj živé zrnko z makovice. Ktoré vyklíči? A takýchto tajomstiev máme okolo seba veľmi veľa.

Preto nás nemusí znepokojsť, že svätá hostia je pre nás tajomstvom. No predsa si nesmieme tajomstvo svätej hostie sami robiť ťažšie uveriteľným, než je to v skutočnosti. Pokúsím sa to vysvetliť nie ťažko filozoficky, ale rozumu jednoducho a prístupne. Niekedy sa ma žiaci na hodinách náboženstva pýtali, prečo hostia po premenení nemá inú podobu ako pred premenením. Miesto slova „premenenie“ by sme mali nahradiť slovom „prepodstatnenie.“ To znamená, že sa pri svätej omši hostia nepremení, ale prepodstatní. A čo je teda podstata hostie? (To isté platí aj o víne). Je to súhrn jej významov, vzťahov, zmyslov, cieľov. Teda, podstata hostie je neviditeľná, nemateriálna. Táto očami neviditeľná podstata sa premení na očami neviditeľnú podstatu živého, vzkrieseného, za nás obetovaného Ježiša Krista. To, čo vidíme po premenení (prepodstatnení), to sú zmyslami viditeľné vlastnosti, ako je farba, tvar, hmotnosť, chuť a ostatné fyzikálne vlastnosti. Preto premenená hostia je navlas po vonkajšej stránke taká istá ako pred premenením. Ako nevieme očami zistiť život v makovom zrníčku, tak isto nevieme zistiť očami (zmyslami) život Ježiša Krista vzkrieseného, osláveného, za nás obetovaného vo svätej hostii. Tu nám ostáva len viera a pravda, ktorú nám Pán Ježiš zanechal, lebo on klamať nemôže. On je pravda sám. Priznám sa, že pri svätej omši aj mne niekedy preblyskne myšlienka, keď pozdvihujem svätú hostiu alebo kalich s krvou, či je to naozaj Telo a Krv Ježiša Krista. Pravdaže sa snažím takéto myšlienky hneď zahnať.

Dá Pán Boh, že sa po skončení pandémie bude dať cestovať, tak vám veľmi odporúčam navštíviť v Taliansku, na pobreží Jadranského mora, neďaleko Pescari, malé mestečko Lanciano. V 8. storočí sa tu stal prvý Eucharistický zázrak v dejinách Cirkvi. V tomto malom kostolíku istý mních pri slúžení svätej omše silno zapochyboval po premenení, že v hostii a v kalichu je ozaj živý Pán Ježiš. Len čo vyriekol slová premenenia, v tom okamihu sa hostia premenila na krvavý kúsok tela a v kalichu víno na krv. Túto krvavú hostiu uložili do monštrancie a má bledohnedú farbu. Do hrudiek zrazená krv nadobudla žltkavohnedý odtieň. Od 8. storočia boli relikvie uchovávané v románskom kostole rôznymi rehoľníkmi, ktorí ich strážili. Od roku 1902 boli sväté relikvie uložené v mramorovom oltári, kde sa nachádzajú dodnes. Od roku 1574 cirkevní znalci viackrát skúmali opravdivosť relikvií. Ale v rokoch 1970-81 boli vzorky vedecky podrobené rozboru a výskumu na univerzite v Siene.

Výsledok? Telo je skutočne ľudským telom. Krv je opravdivá ľudská krv. Plátok mäsa je ľudské srdce so všetkými podstatnými prvkami srdcovej štruktúry. Telo aj krv sú tej istej krvnej skupiny: AB. Zachovanie sa tele a krvi v prirodzenom stave dvanásť storočí, i keď boli vystavené fyzickým, atmosférickým a biologickým činiteľom, zostáva mimoriadnym a ľudským rozumom nepochopiteľným javom. Stopy konzervovania či balzamovania sa nezistili. Toto miesto som mal viackrát možnosť s pútnikmi navštíviť a slúžiť na oltári pod relikviami. Viackrát som tieto chvíle prežíval, priznám sa so slzami v očiach a s myšlienkou, že nado mnou sú živé relikvie Tela a Krvi Pána Ježiša.

Milí priatelia, na záver vás povzbudzujem. Zamilujte si svätú omšu ako pre nás najdrahší dar Pána Ježiša pred jeho smrťou a snažte sa čo najčastejšie, ako to bude možné, pristupovať k svätému prijímaniu.

Pripravil Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.